

Chương 6

Lúc này, hàng xóm chung quanh nghe được động tĩnh đều chạy tới. Có người nhận ra Phương thị, đứng bên chỉ chỉ trỏ trỏ. Văn Đan Khê lập tức thu lại nét mặt hung hãn, thay vào đó là vẻ mặt âm ức tủi thân.

Mọi người trông thấy chủ tớ Phương thị nổi tiếng hồng hách cay nghiệt thì trợn mắt nhìn, người đàn bà này dám tới thôn Thanh Khê để giở thói ngang ngược sao!

Bọn Mặt Theo và Hạ hắc tử cũng về tới, hai người trừng chủ tớ Phương thị với ánh mắt tàn bạo, nếu không phải đối phương là nữ nhân thì nắm đấm của họ đã giáng xuống từ lâu rồi.

Phương thị vốn là loại chủ nhân miệng hùm gan sứa, bà ta chỉ ý Văn gia không có ai để dựa dẫm mới tìm tới nhà kiếm chuyện. Giờ đây vừa trông thấy đám người này, sực nhớ lời đồn về quân Phá Lỗ thì sợ tới nổi chân căng nhũn hết cả ra. Bà ta chẳng dám nán lại đây thêm khắc nào, cuống cuống sai người chất đồ lên xe rồi nhanh chân leo lên xe ngựa, bỏ đi với cái mặt xám xịt.

Nhưng xe ngựa vừa lăn được vài bước, bỗng nghe ai đó “Huýt” một tiếng, con ngựa kéo xe bất ngờ khựng lại không báo trước, người ngồi trong xe “Rầm” một tiếng đập hết sang một hướng, tiếng kêu rên vang lên chí chóc. Ngay cả Phương thị cũng bị đập đầu, bà ta vừa nổi câu định quát xa phu, đã thấy Hạ hắc tử cười bước tới, đưa cho xa phu một miếng vỏ cây trắng, lớn tiếng nói: “Đây là quà đáp lễ của Văn đại phu, các người cứ nhận lấy nhé.”

Sau đó lại huýt sáo một tiếng, con ngựa như phát hoảng chạy lồng lên trên đường. Người ngồi trong xe lại thét lên điếc tai trận nữa.

Hạ hắc tử và Mặt Theo cười phá lên mở màn, những người khác cũng cười sặc sụa theo. Lúc này tâm trạng của Văn Đan Khê đã vui vẻ hẳn lên. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong bọn họ đừng tới gây chuyện với cô nữa. Bằng không, đừng trách sao cô không khách sáo. Xem ra cô phải đổi sách lược. Không muốn chó bám đuôi, thì không thể làm bánh bao được, cho dù là ngoài mặt cũng không được!

Sở dĩ cô làm vậy, một mặt là vì cô mới đến đây, cần thời gian để thích nghi với hoàn cảnh lạ lẫm. Mặt khác là liên quan tới môi trường trường thành của cô, ở thời hiện đại, vì nghề nghiệp với gia giáo nên bình thường cô luôn giấu móng vuốt nhỏ sắc bén của mình lại. Cũng bởi gia đình trước của cô rất hạnh phúc mỹ mãn, cha thuộc cấp lãnh đạo tầm trung của một cơ quan nhà nước, nên chẳng ai khiến cô nổi cáu. Cha mẹ cô đều là con một, bà con họ hàng ai cũng rất biết điều. Sau đó dù cha mẹ đều lần lượt qua đời, nhưng lúc ấy cô đã tốt nghiệp đại học, hưởng hò cha mẹ cũng đã trải sẵn đường cho cô từ lâu. Thế nên bản tính thật của cô chưa bao giờ có cơ hội bộc lộ.

Ai không thân đều nghĩ là cô thân thiện hòa nhã, vì ngoài mặt cô đúng thế. Nhưng phần lớn chẳng ai biết thật ra cô thừa hưởng tính tình của ông nội, bề ngoài thì ôn hòa, bên trong lại cứng đầu nguyên tắc. Người nào không biết chừng mực dám giẫm qua giới hạn chịu đựng, thì cô sẽ đáp trả họ một kích chí mạng. Sau khi tới đây Văn Đan Khê mới phát hiện, móng vuốt nhỏ của cô đã dần giương ra chút xíu rồi.

Văn Đan Khê đang mãi nghĩ ngợi thì chợt nghe Mặt Thạ hỏi với giọng khó hiểu: “Văn đại phu đưa cho bà ta miếng vỏ cây chi vậy?”

Những người khác cũng đổ dồn mắt về phía Văn Đan Khê chờ cô giải thích.

Văn Đan Khê nghiêm trang giải nghĩa: “Ý là, cây cần vỏ, người cần mặt.”

“Há há...”

“Hay hay.”

Đám đông đang cười tới thích chí thì Tần Nguyên về tới. Y trấn an Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn bằng ánh mắt ôn hòa như nước, rồi nhẹ giọng hỏi: “Hai bà tử mang tới lần trước đâu? Lần sau nếu việc này lặp lại thì hãy để hai người ấy ra mặt.”

Văn Đan Khê đáp: “Hai thăm tới đầu thôn Tây xay bột rồi.”

Nói rồi Văn Đan Khê vào nhà làm tiếp việc còn dang dở. Tần Nguyên và Mặt Thạ cũng theo phụ một tay. Tần Nguyên vừa làm việc vừa tò mò hỏi han lung tung. Văn Đan Khê kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Khi y nghe thấy loại khoai lang này sống ở bất cứ đâu cũng được, mắt bỗng sáng vụt lên.

“Chẳng hay Văn cô nương đọc được nó trong sách nào, có thể cho Tần mượn xem qua một chút không?”

Văn Đan Khê căng thẳng trong lòng, đáp với vẻ mặt khó xử: “Tiếc là đã thất lạc trên đường chạy nạn rồi.”

“Hả, đã mất, thật quá đáng tiếc.”

Rồi bất thành linh, Tần Nguyên quay ngoắc thái độ: “Nhưng mà, sách mất rồi cũng tốt.”

“Hử?” Văn Đan Khê nhìn y bằng ánh mắt ngạc nhiên, nên biết thời điểm này sách quý tới cỡ nào.

Mắt Tần Nguyên sâu thẳm, nói với thâm ý sâu xa: “Có loại sách viết đầy những học thuyết méo mó lệch lạc, hôi tanh tởm lợm, nhưng vẫn được người ta giữ khư khư như báu vật, tỷ như ‘Nữ giới’, ‘Nữ tứ thư’ chẳng hạn, chúng khiến nữ tử phải thận trọng từ lời lẽ đến cử chỉ, công lớn không ra cửa sau không bước, cổ súy nữ tử quá phải thủ tiết, tuân tiết theo chồng... Ai cũng được phụ

mẫu sinh ra rồi nuôi dưỡng như nhau, vì sao nam tử có thể làm gì thì làm, trong khi cứ khăng khăng bắt ép nữ nhân như thế?”

Văn Đan Khê nghe vậy thì hai tay đang làm việc bất giác khựng lại. Cô nhìn Tần Nguyên mà ngỡ ngàng ra mặt, cô không ngờ có thể gặp được một nam tử thông suốt lý lẽ ở thời đại này. Rõ ràng nam tử cổ đại không hề giống với đàn ông chế độ chủ nghĩa. Ngay cả ánh mắt Lý Băng Nhạn nhìn về phía Tần Nguyên cũng đã hơi thay đổi.

Tuy da mặt Tần Nguyên rất dày, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú lấp lánh của hai nữ nhân thì cũng hơi ngượng, y mất tự nhiên sờ mũi một cái rồi nói: “Cho nên, dù thế nào đi nữa hai người cũng đừng để những giáo điều méo mó kia trói buộc tay chân, miệng đời như thác đồ, giá nào cũng không ngăn được, chỉ bằng sống tự tại thoải mái một chút. Chỉ cần không thẹn với lòng là được.”

Tần Nguyên nói lời này rõ ràng là để khéo léo khuyên giải Văn Đan Khê.

Văn Đan Khê rất biết lắng nghe, đáp ngay: “Nghe ngài nói xong, ta muốn đi xé ngay ‘Nữ tứ thư’.”

Tần Nguyên hơi ngớ ra, rồi đột nhiên phì cười, Văn Đan Khê cũng cười theo.

Mặt Thạ và Hạ hắc tử cũng hòa vào: “Đúng đúng, Văn đại phu, ai dám nói xấu cô thì ta sẽ đập như cái miệng của hắn!”

Bầu không khí ngày một sôi nổi, mấy người vừa làm vừa cười nói rôm rả, chẳng mấy chốc đã làm xong công việc. Mọi người bận nói chuyện say sưa, nên không để ý thấy có người vào sân. Mặt Thạ vẫn là người phát hiện đầu tiên như trước giờ, hắn mở miệng nói lấp: “A, đại ca, lão Tứ, sao các huynh tới đây? Hề hề, mau vào đây đi.”

Văn Đan Khê vừa nhìn lên thì thấy Trần Tín và Quách Đại Giang đã đứng ở cổng sân.

Tần Nguyên nhìn thoáng qua sắc mặt của Trần Tín, thấy cả khuôn mặt Trần Tín đông cứng lại hết như dán chặt một lớp hồ. Y mỉm cười bước lại như chẳng có chuyện gì: “Đại ca, làm xong việc rồi sao.”

Trần Tín không nhìn thẳng y, chỉ “Ừm” một tiếng rồi chỉ sang Quách Đại Giang nói: “Ta dẫn đệ ấy tới cảm tạ Văn đại phu.”

Quách Đại Giang bước vội lên thì lễ với Văn Đan Khê, Văn Đan Khê khiêm tốn từ chối, cả hai không phải là người chữ nghĩa nên nói vài câu khách sáo qua loa rồi thôi.

Lý Băng Nhạn nhanh chân vào bếp nấu nước đãi khách. Giờ này mặt trời đã bắt đầu chệch về tây, Văn Đan Khê ngó qua tư thế mấy người này rõ là sẵn sàng ở lại ăn cơm, đúng lúc nhóm Lý thẩm cũng vừa khiêng bột xay về tới. Thế là

bốn nữ nhân bắt đầu xuống bếp làm cơm. Mặt Thạo và Hạ hắc tử không chịu ngồi yên nên rục rịch tìm việc làm, chế củi, nấu nước, tưới tắm đủ kiểu.

Văn Đan Khê nghĩ, nhiều người như vậy nếu xào thức ăn thì quá mệt. Vừa hay sớm nay đã xay bột xong rồi, lúc đầu cô định hấp mấy cái bánh màn thầu, nhưng bây giờ quyết định đổi sang bánh bao. Cô gói tổng cộng ba loại nhân: nhân củ cải thịt, nhân mỡ heo rau băm và nhân thịt nạt cải thìa. Cộng thêm nước xương cô ninh hồi sáng, tuy đơn giản nhưng no bụng.

Lý thẩm và Vương thẩm làm việc rất nhanh nhẹn, băm nhân phải nói là siêu tốc. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn cũng không chậm chạp. Vì thế chưa đầy nửa canh giờ, vài bánh bao đầu tiên đã ra lò. Văn Đan Khê lấy trước năm cái bánh bao tới nhà Vương bà bà đón hai đứa trẻ. Tới khi cô dắt hai đứa trẻ về thì Mặt Thạo cũng đã tiêu diệt xong ba cái bánh bao.

“Chẹp, ngon hết xẩy. Bánh bao này đúng là không phải người gói.”

Mọi người vừa ăn vừa liếc hăn sắc lẹm.

Mặt Thạo tự biết mình lỡ mồm bèn vội vàng chữa cháy: “Ý ta là tiên nữ gói.”

Vì thứ ba hấp xong, bốn nữ tử và hai đứa trẻ cũng lên bàn ăn trưa.

Tới lúc húp canh thì mọi người lại trầm trồ thêm một bận.

Trần Tín vẫn trưng ra cái mặt tê liệt y chang lúc tới, tuy nhiên, nó chẳng ảnh hưởng gì tới khẩu vị của hăn. Hăn nhìn Văn Đan Khê và mọi người trò chuyện vui vẻ mà lòng càng khó chịu hơn, ăn bánh bao mà hết như đang xả giận. Theo Văn Đan Khê thấy, người này chỉ ít phải ăn tới tám cái.

Cuối cùng Văn Đan Khê không nhìn nổi nữa, hét cách đành mở lời khuyên: “Đừng ăn nữa, kéo lại bị khó tiêu.”

Trần Tín sực tỉnh lại, mới biết cô đang nói chuyện với mình. Hăn nhìn cô giây lát, đột nhiên cảm thấy đúng là hăn no thật rồi, bèn nghe lời hạ bàn tay đang cầm bánh bao xuống.

Văn Đan Khê đột nhiên nhớ tới đơn thuốc ban sáng.

Cô không nói chuyện này trước mặt mọi người, mà bảo Hạ hắc tử vào bếp rồi chỉ vào cái hộp đựng thức ăn: “Đây là thuốc ta bốc cho tướng quân các người, lúc gần đi huynh đừng quên mang theo nhé.”

“Được.” Hạ hắc tử đáp vang dội, đôi mắt bé bỏng xoay tít. Nhưng hăn lại thất vọng thấy Văn Đan Khê vẫn bình tĩnh như thường, đành phải rút suy nghĩ lại.

“Còn nữa, nói cho tướng quân của huynh là, ngài ấy thiếu cái gì thì ta sẽ bỏ cho cái đó.”

Uống trước khi ngủ để tổng khứ kí sinh trùng trong ...

Hôi miệng sẽ biến mất nếu bạn uống thứ này trước ...

“Hả “ Nhất thời Hạ hắc tử không phản ứng kịp.

Sau bữa trưa, Trần Tín dẫn theo bọn Tần Nguyên vào thôn dò xét một vòng, rồi dặn dò Hồ lý chính ít việc, sau đó lên ngựa về núi.

Vừa về tới quân doanh, Hạ hắc tử liền lôi Mặt Thạ qua một góc thì thầm.

Mặt Thạ sốt ruột ra mặt: “Nhanh lên, mở ra coi thử trong đó có gì.”

Hạ hắc tử nhanh chóng mở hộp đựng thức ăn ra, hai người hít một hơi, cùng tâm đắc: “Thơm quá.”

Mặt Thạ nhìn kỹ lại, kinh ngạc nói: “Ồ, té ra tim heo cũng làm thuốc được à. Tâm bệnh cho tim heo, vậy lần sau ta sẽ nói mình đau thịt.”

Hạ hắc tử: “Chả bằng người bảo mình đau đầu, tới lúc đó được tặng nguyên cái đầu heo.”

Mặt Thạ nhất thời không nhận ra ý xỏ trong đó, gật gù nói: “Ừ, đầu heo ăn cực ngon.”

Nói xong hắn mới ý thức được Hạ hắc tử đang chửi xéo mình. Hắn trợn trừng mắt quát: “Người mới bị đau đầu, thậm người cũng đau hết chịu nổi!”

Hạ hắc tử: “...”

“Được rồi, thôi ồn đi, mau mau ngẫm lại bây giờ phải làm sao?”

“Còn gì nữa, giao cho đại ca chứ sao, đừng nói gì khác hết, chỉ bảo là Văn đại phu đưa riêng cho huynh ấy thôi.”

“Đúng đúng.” Hai người tự cho là mình thì thầm nhỏ tiếng, nhưng không biết là đã bị người ta nghe thấy tất tần tật từ đời nào.

Hai người bàn bạc xong xuôi, bèn kê vai sát cánh đi vào phòng Trần Tín, cười xum xoe: “Đại ca, đây là điểm tâm Văn đại phu đưa cho đại ca.”

Trần Tín cau mày khó hiểu, tại sao không tự tay giao cho hắn?

Hạ hắc tử vội vàng giải thích: “Tướng quân, ngài quen thuộc hạ là tùy tùng của ngài rồi ư, việc nhỏ cỡ này tất nhiên phải giao cho thuộc hạ.”

Trần Tín ừ một tiếng, lý lẽ này cũng xuôi lắm. Sau này có chuyện gì hắn cũng không thể đích thân động thủ được, tốt xấu gì hắn cũng là một tướng quân!

Trần Tín nhận lấy hộp đựng thức ăn, mở ra nhìn vào, một mùi thơm đặc biệt chập rây tỏa ra, đây là tim heo.

Có điều tại sao trên tim heo lại châm nhiều lỗ như vậy?

“Cô ta có dặn dò gì nữa không?”

Hai người liếc nhau, đồng lòng đáp: “Không, không có.”

Trần Tín vốn định ăn bằng tay, nhưng nghĩ lại một lát bèn cầm một đôi đũa — gấp lên.

Hắn vừa muốn bỏ vào miệng thì đã thấy Tần Nguyên bật cười.

Tần Nguyên chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn chăm chăm vào quả tim heo mà cười.

Rốt cuộc Trần Tín không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Cái này là cho ta, đệ cười cái gì?”

Nụ cười trên môi Tần Nguyên càng rõ hơn, y hắng giọng nhắc nhở: “Đại ca có biết sự tích về tim heo không?”

Trần Tín lắc đầu mờ mịt, đột nhiên mắt sáng ngời, hỏi dò: “Chẳng lẽ đại diện cho một loại, tâm ý?”

Tần Nguyên cố nín cười hết sức, lắc đầu, nói với giọng thật thà: “Hình như ta có nghe Văn đại phu nói, đại ca thiếu gì thì cô ấy sẽ bỏ cho cái đó.”

“Sao, thiếu gì bỏ đó?” Chẳng lẽ mình thiếu tim sao?

Tần Nguyên thật lòng hết nhịn nổi, đành phải nói toạc ra: “Đại ca hãy xem thử đi, trên quả tim heo này có rất nhiều lỗ hổng, là bởi...” Y dài giọng.

Đến đây rốt cuộc Trần Tín cũng sáng tỏ, mặt hắn nghẹn tới đỏ bừng, rầm một tiếng đứng bật dậy, lớn giọng quát: “Cô, cô ta nói ta thiếu đầu óc!”

Tần Nguyên sợ hắn giận chó đánh mèo, vạ lây tới mình, đành phải trưng ra cái mặt vô tội, đáp: “Đại ca anh minh, đoán đúng thâm ý trong đó.” Đây là tự huynh nói nhé, đừng đổ tội lên đầu ta.

Con tức của Trần Tín chẳng vui đi chút nào, hắn giận dữ nạt: “Rốt cuộc tại sao cô ta lại nói ta như vậy?”

“Đại ca đi hỏi cô ấy là biết ngay thôi.”

Ngay hôm sau, vừa hay Trần Tín phải tới thôn Thanh Khê làm việc. Hắn hằm hằm tìm tới nhà Văn Đan Khê, lấy ra nửa quả tim còn dư, hỏi: “Tại sao cô nói ta thiếu đầu óc?”

Văn Đan Khê ngỡ ngàng ra mặt: “Tự ngài viết đơn thuốc, ta chỉ bốc cho ngài thôi mà.”

“Đơn thuốc? Đơn thuốc gì?” Trần Tín hỏi với vẻ nghi ngờ.

Văn Đan Khê nhìn dáng vẻ đối phương hình như là không biết thật, đành phải lòi nửa tờ giấy nhăn nheo ra: “Đây, ở đây.”

Trần Tín đưa tay giật lấy, vừa nhìn vào thì hai chữ “Tâm bệnh” cứng ngắt tới buồn cười đập ngay vào mắt hắn. Chân mày hắn xoắn tít lại hết như dây thừng, nét chữ trên tờ giấy này thoát nhìn là biết ngay của Hạ hắc tử, chữ hắn mà xấu như vậy hả?

Mặt Trần Tín đen thui hết như đất nôi: “Không phải ta viết. Lẽ nào cô không nhìn ra được sao?”

Văn Đan Khê khoanh tay lên bàn, tỏ vẻ vô tội: “Ta nào biết đâu, với lại nét chữ này giống hết tính ngài mà.”

Đôi đồng tử màu biển của Trần Tín phóng ra tia nghiêm khắc: “Rất giống với tính... ta sao?” Tính hắn mà lại hồng bết như chữ của Hạ hắc tử sao?!!

Văn Đan Khê hoàn toàn chẳng sợ hắn tí nào, cười tủm tỉm hỏi vặn lại: “Vậy ngài nói thử xem?”

Trần Tín nhìn cô chăm chăm một lát, ráng hết sức dùng ánh mắt dọa nạt đối phương, trước đây, có không ít nam nhân phải sợ hãi chùn chân vì bão sát khí trong mắt hắn. Nhưng cô căn bản chẳng coi hắn vào đâu, còn thản nhiên dùng ánh mắt ngậy ý cười nhìn trả lại hắn. Trần Tín nhìn chăm chăm một lát, bỗng cảm thấy đôi mắt cô trong trẻo có thần... có hơi giống với ánh mặt trời tháng tư, sáng sủa ấm áp, hơi nóng lòng người.

Hắn không cảm lòng được quay mặt đi, hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng phải Văn gia là nhà thư hương sao? Có thể nào lại... nhìn người khác chòng chọc như vậy?”

Văn Đan Khê đáp thản nhiên: “Nhà của ta không có nội quy lúc người nhìn mình thì mình không được nhìn lại người.”

Trần Tín nghẹn họng, hắn đột nhiên cảm thấy ở trước mặt cô mình càng ngày càng mất uy nghiêm, ngẫm lại có phải hắn đối xử với cô quá hiền lành rồi không. Bây giờ hắn chỉ thấy bực mình hơn lúc đầu.

“Cô...” Cô hãy đợi đấy, cô cứ đợi đấy cho ta. Mấy câu mà hắn thường dùng này cứ quần quanh trong cổ họng mấy vòng, rồi lại ngoan ngoãn nuốt vào bụng. Sau cùng hắn chỉ nói được một chữ đầy xúc tích “Cô”, sau đó ngoảnh mặt đi hằm hằm một nước.

Văn Đan Khê nhún nhún vai, chẳng thèm để ý tới hắn nữa, tiếp tục ngồi đọc sách thuốc của mình.

Trần Tín về lại núi rồi vẫn chưa hết bực.

“Bảo Hạ hắc tử, Quách lư đàn tới đây gặp ta!”

Lính truyền tin ngoài phòng không chạy đi gọi người mà chỉ hướng mặt lên núi, gân cổ hét: “Hạ hắc tử, Quách lư đàn tới đây —”

Có người lo hai người này không nghe thấy, còn đón lời truyền tin đi tiếp. Trong chốc lát cả toàn sơn cốc oang oang tiếng la hét “Hạ hắc tử, Quách lư đàn”.

Hạ hắc tử còn tầm tạm, riêng Mặt Thạo vừa nghe ba chữ “Quách lư đản” thì mặt xệ xuống già quắc. Chả phải hẳn đã cảm tiết gọi tên này rồi sao?!!

Mặt Thạo và Hạ hắc tử trông hệt như cà héo phơi sương, cúi gằm đầu khúm núm đi vào.

Trần Tín ngồi nghiêm chỉnh, mặt trầm như nước, cất giọng hỏi lờn ít ý nhiều: “Nói, chuyện gì xảy ra!”

Mặt Thạo đau khổ ra mặt, làm bầm trong miệng: “... Là chuyện đó.”

Tốt xấu gì Hạ hắc tử vẫn nhạy hơn Mặt Thạo chút đỉnh, hẳn lập tức giờ ra ý cười nịnh nọt, xum xoe bước lên, trả lời: “Tướng quân, tuy chúng thuộc hạ không thành công, nhưng cũng xuất phát từ thành ý. Mấy năm qua, tướng quân phải thức khuya dậy sớm, cực khổ gian lao vì các huynh đệ trên núi, thành thử vẫn cô đơn chiếc bóng tới tận bây giờ, làm chúng thuộc hạ nhìn ở ngoài mắt mà đau trong lòng. Vì thế mới hao tâm tổn trí muốn tác hợp Tướng quân và Văn cô nương, ấy chẳng phải vì muốn bên cạnh Tướng quân có người yêu thương chăm sóc sao?”

“Nhưng các ngươi không nên lén lút làm vậy, vứt hết mặt mũi của ta —“

Mặt Thạo vội vàng phân bua: “Đại ca mắt mặt sao, huynh không trả được quả tim heo sao? Nếu huynh không thích ăn thì cứ để lại cho đệ.”

Mặt Trần Tín càng đen tợn, hẳn lạnh giọng quát: “Các ngươi dám làm ra chuyện này sau lưng ta, vậy mà còn dám ngụy biện, đừng hòng ta tha cho các ngươi, người đâu “

Hạ hắc tử hết chịu nổi trùng Mặt Thạo, ai bảo ngươi lăm mồm!

Tuy Mặt Thạo chẳng biết mình sai ở đâu, nhưng theo bản năng vẫn biết mình lỡ mồm, hiếm khi hẳn thông minh gục đầu xuống ngậm miệng lại, chỉ dùng mắt ra hiệu cho Hạ hắc tử, chờ hẳn cứu nguy.

Con người Hạ hắc tử đảo vòng, đột nhiên cái khó ló cái khôn: “Tướng quân, xin ngài tha cho chúng thuộc hạ, sau này hai thuộc hạ không dám tốt bụng làm chuyện xấu nữa, không dám đưa tin cho Văn đại phu sau lưng Tướng quân, không dám nhắc tới tướng quân ở trước mặt Văn đại phu nữa...”

Trần Tín vừa nghe lời này, chân mày còn nhíu chặt hơn lúc nãy, nếu thật sự sau này bọn họ không làm vậy nữa, hình như... hơi gay go. Nói lại thì, lỗi cũng không phải hoàn toàn ở họ, đều tại cô ta, tại sao lại chửi hẳn thiếu đầu óc! Phải rồi, hẳn nên tìm cô ta tính sổ. Hai tên này cứ tạm tha đã.

Sắc mặt Trần Tín biến hóa xoành xoạch, hẳn cau mày suy tư một hồi, rồi phát tay nói: “Quên đi, nể tình các ngươi lần đầu phạm lỗi, tạm tha cho các ngươi.”

Hai người như được đại xá, toan bỏ chạy thì chợt nghe Trần Tín gọi giật lại: “Chậm đã!”

Hai người còn tưởng hấn muốn đổi ý, hơi tái mặt.

Trần Tín vẫn ngồi ngay ngắn chỉnh tề, giọng điệu chậm rãi: “Hai người kể hết những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho ta nghe.”

Mặt Thạ thắc mắc: “Chẳng phải chuyện mấy ngày qua đại ca biết hết rồi sao?”

Ngày nào hấn về cũng báo cáo lại tiến trình, sao còn hỏi nữa?

Hạ hắc tử lặng lẽ ném cho hấn một cái liếc xéo khinh bỉ, tiện tay gạt phăng hấn qua một bên, để mình bước lên nói chuyện: “Tướng quân, để thuộc hạ nói.”

Hạ hắc tử bèn kể lại thật sinh động từng việc to việc nhỏ xảy ra mấy ngày nay cho Trần Tín, tỉ mỉ tới độ cả lời của đứa nhỏ như Văn Tuyết Tùng cũng báo cáo lại.

Mặt Thạ thật tình cho rằng Trần Tín sẽ mất kiên nhẫn, đại ca của hấn vốn tính qua loa cầu thả, mọi khi phiền nhất là mấy chuyện lật vạt lông gà vỏ tỏi, sao hôm nay lại dở tính, nghe chăm chú tới hứng thú thế này.

Nghe Hạ hắc tử nhắc đến chuyện Chu gia tới gây sự, chân mày hấn nhíu lại trông cực hung ác, lớn tiếng quở trách: “Mấy người các người đều là hạng bất tài hay sao? Vì sao không bước lên dạy dỗ một trận?”

Hạ hắc tử vội vàng nói: “Tướng quân, nếu họ là nam nhân thì chúng thuộc hạ đã đánh cho nhừ tử lâu rồi, nhưng chúng thuộc hạ là đại nam nhân không thể nào đánh một bầy nữ lưu được.”

Trần Tín hừ một tiếng rồi lạnh giọng nói: “Tìm thời gian giáo huấn Chu gia một lần, để bọn chúng biết đâu là tốt xấu!”

Mặt Thạ lập tức bước lên nhận nhiệm vụ: “Đại ca yên tâm, việc này cứ giao cho đệ.”

Hạ hắc tử âm thầm quan sát sắc mặt của Trần Tín, lên tiếng bổ sung: “Nhưng mà, thuộc hạ nghe người ta nói, Văn cô nương không chịu thua thiệt, cô ấy còn mắng cho bà già kia máu chó xối đầu. Tới lúc đi rồi còn tặng cho bà ta một miếng vỏ cây, ngụ ý là “Cây càn vỏ, người càn mặt”, đây đúng là chửi thâm không cần nói tục.”

Trần Tín gạt đầu, việc này rất hợp với phong cách cô. Hấn ngẫm lại một lát, thật ra cô vẫn còn giữ mặt mũi cho hấn, cô chỉ nói hấn “Thiếu đầu óc” thôi mà. Nghĩ vậy, sắc mặt hấn cũng dễ nhìn hơn rất nhiều. Nhưng hờn dỗi trong lòng vẫn chưa tan, hấn vẫn muốn tìm cô tính sổ.

Bởi cơn hờn dỗi này không tan, nên liên tiếp mấy ngày sau Trần Tín không tới thôn Thanh Khê, đồng thời cũng không cho phép ai tới đó. Nhất thời trong quân doanh ám đặc mây đen xám xịt.

Mặt Thạ không chịu nổi bèn oán giận Hạ hắc tử: “Người có học văn thứ hai á hả? Ta thấy người đơn thuần là ăn cơm thừa lớn lên đưa ra ý kiến thôi!”

Hạ hắc tử không phục, đập lại: “Người không hòa theo à? Sao chỉ chửi mình ta!”

Đến ngày thứ tư, Mặt Thạo đã quá sức chịu đựng, đành vác thân tới cầu cứu Tần Nguyên: “Quân sư, huynh nghĩ ra cách gì đi, đại ca nhốt chân không cho bọn đệ đi làm. Đây là việc quan trọng của quân Phá Lỗ chúng ta, mấy hôm trước đã bàn xong rồi mà, không thể thất tín với người ta được. Dân đoàn còn đang chờ luyện binh kia kìa.”

Tần Nguyên nói: “Yên tâm đi, đại ca chỉ nói không cho các đệ đi, chứ không nói không cho người khác đi.”

Mặt Thạo: “...”

Nhưng Tần Nguyên bỗng thay đổi thái độ: “Tuy nhiên, chúng ta là huynh đệ tốt, nếu ta không giúp đệ thì ai giúp đây. Thôi vậy, để ta đi xem thử.”

Mặt Thạo nhất thời rạng rỡ hẳn lên.

Tần Nguyên đi tản bộ vào gian phòng của Trần Tín, lúc này Trần Tín đang đọc sách, không sai, đúng là đang đọc sách. Tần Nguyên cố ý thò đầu ra ngoài, ngửa mặt lên ngắm trời.

Trần Tín khó hiểu hỏi: “Lão nhị, đệ đang nhìn gì vậy?”

Tần Nguyên: “Đệ coi thử có phải mặt trời mọc hướng Tây không?”

Trần Tín: “...”

Trần Tín không quan tâm tới y nữa, tiếp tục lật sách soạn soạn. Động tác vừa gấp gấp vừa cau kính, cứ như có thù với quyển sách.

Tần Nguyên chủ động bắt chuyện: “Đại ca, hay là chúng ta bàn về quyển sách huynh đang đọc đi.”

Trần Tín xoa xoa mắt, thừa cơ dừng lại.

Hắn hỏi: “Nhị đệ, trong sách nói, phạm là ai cũng phải tuân thủ pháp luật lễ giáo, nam nhân đã làm sai thì phải gánh trách nhiệm, lẽ nào chúng ta cũng phải làm vậy à?”

Tần Nguyên đáp như lẽ dĩ nhiên: “Đó là tất nhiên.”

Tần Nguyên không nóng vội mà im lặng chờ đoạn sau.

Trần Tín bỏ sách xuống, thả bước dạo bộ trong phòng. Tần Nguyên khó dẫn được lòng ngờ vực, bình thường ngay cả chiến tranh người này vẫn chưa từng tốn sức suy nghĩ tìm tòi như vậy, bình thường cứ vỗ ót rồi quyết định ngay lập tức. Sao hôm nay lạ thế?

Tần Nguyên đang mãi nghĩ thì chợt nghe Trần Tín cất giọng: “Được rồi, ta quyết định, ta sẽ chịu trách nhiệm với cô ta, cưới cô ta về nhà!”

Tần Nguyên giả vờ ngạc nhiên hỏi lại: “Đại ca nói tới ai?”

Trần Tín mát kiên nhẫn phát tay một cái: “Đệ quên rồi sao, mấy hôm trước... trong lúc vô ý ta đã hủy mất sự trong sạch của một cô nương...”

“Cái gì?” Lần này Tần Nguyên kinh ngạc thật, y đứng bật dậy, sắc mặt hơi thay đổi, không nhịn được cất giọng hỏi: “Sao đại ca có thể làm vậy? Pháp lệnh của quân Phá Lỗ là do chính chúng ta đặt ra —“

Trần Tín thấy mình bị hiểu lầm, vội vã giải thích: “Lúc đó là thời điểm đặc biệt nên không còn cách nào khác, vả lại là do cô ta tự yêu cầu.”

“Vậy cũng không thể —“

“Được rồi, ta đã nói là sẽ cưới cô ta, ngày mai tìm bà mối tới Văn gia cầu hôn.”

“Văn gia?” Tới đây Tần Nguyên mới nhận ra là hắn đang nói tới ai. Quả nhiên khớp với suy đoán trước đây của y, có điều phá hủy sự trong sạch là sao?

Trần Tín cũng ý thức được mình nói chuyện hơi mơ hồ, chẳng còn cách nào đành bổ sung thêm: “Lúc đó ta cưới chung một con ngựa với cô ta trước mắt bao nhiêu người, chẳng lẽ không phải là hủy mất sự trong sạch của cô ta sao?”

Tần Nguyên thở dài một hơi, cười bất đắc dĩ: “Đại ca, huynh phải nói rõ chứ, tiêu đệ còn tưởng huynh...”

Nói rồi vẻ tức giận trên mặt y nhất thời tan thành mây khói, đôi mắt trong suốt ẩn hiện nét cười, như có thể nhìn thấu hết mọi thứ, làm người ta không còn chỗ nào để lẫn trốn.

Trần Tín hơi nghiêng đầu, lấp liếm: “Đệ đừng suy nghĩ quá nhiều, ta làm vậy chỉ vì bất đắc dĩ. Xảy ra loại chuyện này, về sau cô ta không tiện gả cho ai. Cho nên dứt khoát cưới về cho xong.”

Tần Nguyên giật giật đôi mày, cười ranh mãnh: “Chuyện đại ca cưới chung một ngựa với cô ấy đã xảy ra lâu rồi, sao trước đây không nghĩ tới chuyện muốn cưới cô ấy?” Chẳng những chưa nói muốn cưới cô ấy mà còn bảo các huynh đệ đóng kín miệng.

Trần Tín mát kiên nhẫn trừng Tần Nguyên, nói: “Sự vụ trong quân bận rộn, bây giờ ta mới nhớ.”

Tần Nguyên sờ cằm ra vẻ trầm ngâm giây lát, rồi lại chậm rãi hỏi một câu: “Nếu nói vậy, thì người đại ca phải cưới còn một người nữa.”

Trần Tín nhìn Tần Nguyên hồ nghi, hẳn thật tình không nghĩ ra mình phải cưới ai nữa.

Tần Nguyên cô ý ngập ngừng một lát, rồi thốt ra ba chữ rõ ràng: “Trịnh Mỹ Vân.”

Tần Nguyên không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới rồi, sắc mặt hẳn nhất thời đông cứng như thép.

Tần Nguyên nháy mắt nhắc nhở hẳn: “Đại ca đừng quên, người ta suýt nữa là leo lên giường huynh rồi, việc này có nghiêm trọng bằng việc cưới chung một ngựa không? Chẳng phải huynh muốn tuân thủ lễ tiết sao? Huynh xem...”

Trần Tín lạnh lùng liếc Tần Nguyên một cái sắc lẹm, lúc này hẳn hận không thể dùng tương hồ dán kín cái miệng y lại.

Hắn nhìn quanh quất rồi nhặt quyển sách vừa đọc phang về hướng Tần Nguyên, phang xong còn không quên rống một câu: “Chuyện này đệ chôn chặt trong bụng cho ta, nếu dám để lộ ra ta sẽ, ta sẽ bắt đệ cưới Trịnh Mỹ Vân!”

Tần Nguyên cười hì hì né đi, khom lưng nhặt sách lên, tâm trạng tốt hơn hẳn: “Đại ca, thật ra đệ đang muốn đọc quyển sách này, huynh đã hào phóng tặng cho đệ, đệ đây từ chối thì bất kính.” Nói rồi, cấp sách đi chậm ra cửa.

Trần Tín sực nhớ ra, hẳn đang chờ Tần Nguyên bày kế giúp hẳn, rốt cuộc tên này lại bỏ đi. Hẳn muốn gọi Tần Nguyên lại, nhưng sợ y quay lại thì giễu cợt mình tiếp. Nhưng nếu không gọi y lại, thì trong quân doanh này chẳng còn ai thích hợp để bàn bạc nữa.

Lúc hẳn còn đang do dự, Tần Nguyên như đoán được tâm tư của hẳn, tự động dừng chân lại, hỏi một câu cực hiểu lòng người: “Đại ca, huynh không có chuyện gì thật à? Ta đi thật đấy.”

Trần Tín lưỡng lự một lát, cuối cùng lý trí chiến thắng thể diện, hẳn rít qua kẽ răng hai chữ: “Ồ lại!”

Tần Nguyên rất nghe lời, ngoan ngoan quay lại, đổi từ vẻ cợt nhả sang nghiêm trang, khom lưng nói: “Tiểu đệ cảm phục nghĩa khí của đại ca. Sẽ dốc hết sức mình, cho dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng phải đạt được tâm nguyện của đại ca.”

Trần Tín ghệt cả người, hẳn cứ tưởng đối phương sẽ cười nhạo hẳn vài câu, nhưng sao quay ngoác cái lại biến thành bộ dạng này? Suy nghĩ của người đọc sách y như lòng nữ nhân vừa khó đoán vừa thay đổi xoành xoạch. Quên đi, hẳn chẳng nghĩ nhiều nữa.

Tần Nguyên ngồi về chỗ lúc nãy rồi nói tiếp: “Đại ca không nên nghi hoặc, thật ra tiểu đệ cũng thấy Văn cô nương không tệ, chẳng qua ban nãy đệ thay cô ấy thử tâm ý của đại ca mà thôi.”

Nét mặt Trần Tín hơi thiếu tự nhiên, hẩn ho hung hắng liên tục, nhưng vẫn không nặn ra câu nào.

Tần Nguyên cố nhin cười, hỏi với vẻ mặt trịnh trọng: “Đúng rồi, đại ca có gì cần giao phó.”

Trần Tín chân chờ một lát, rồi lắc đầu nói: “Không có, cô ta có yêu cầu gì để xem rồi lo liệu là được rồi.”

Theo hẩn thấy, đại khái cô cũng không có yêu cầu gì lớn lao, nhiều lắm là dẫn theo tỷ muội và cháu trai cháu gái tới đây, chuyện này chẳng là gì, có nhiều người hơn nữa hẩn cũng nuôi được. Về phần lễ vật này nọ, thương khó ở phía sau núi cô nhìn rồi chọn là được rồi.

Tần Nguyên lại nói xa nói gần một lúc lâu, Trần Tín vẫn không có ý kiến gì. Tần Nguyên chẳng còn cách nào, đành phải cáo từ trở về chuẩn bị.

Mặc dù hai người cũng không có ý định công bố chuyện cầu thân. Nhưng chẳng biết tại sao, tin tức này vẫn như cái chân dài rải khắp cả núi Nhạn Minh.

Hạ hắc tử và Mặt Thạ nhìn nhau cười láu cá: “Hề hề, chúng ta không có công lao cũng có khổ lao. Không biết tương lai đại tẩu tìm nương tử kiểu nào cho chúng ta đây?”

“Ngươi muốn kiểu nào?”

Mặt Thạ hướng mắt xa xăm: “Ta muốn trắng trẻo mập mạp một tý, khỏe mạnh một tý, nấu nướng phải giỏi. Đầu óc không được quá thông minh, miệng cũng không được quá lợi hại, không thì khó cầm nổi.”

Hạ hắc tử hừ lạnh một tiếng: “Nữ tử như vậy, làm sao tới lượt ngươi!”

“Không tới lượt ta chả lẽ tới lượt ngươi!”

Thế là, hai người vì một cô vợ tương tượng mà cãi nhau lật trời. Cuối cùng Hạ hắc tử phải cầu hòa trước: “Ta nói nè lão Ngũ, chúng ta đừng cãi lộn nữa, vào chính sự đi.”

Hai người khẩn cấp đình chiến, bàn tiếp một bận nữa, sau cùng nhất trí, để bù đắp lại hình thượng trong lòng Trần Tín, quyết định chủ động ôm việc vào người.

“À, đại ca, nếu sắp cưới vợ, thì phải chuẩn bị một chút.”

Trần Tín đáp: “Ngươi tới sau núi hỏi Lưu bà bà là nữ nhân thích cái gì, Hạ hắc tử tới kho lấy thứ đó ra là được rồi.”

Hạ hắc tử nói tiếp: “Đây chỉ là một phần, còn nhà cửa và đủ thứ khác cũng phải chuẩn bị, Tướng quân, Văn cô nương là người đọc sách, ngài xem phòng ốc sân vườn nhà cô ấy dọn dẹp rất gọn gàng, còn phòng của đại ca...”

Câu sau Hạ hắc tử không dám nói, phòng ngài chả thua cái chuồng heo bao nhiêu.

Trần Tín nghe cũng thấy có lý, vung tay lên: “Đi đi, chuyện đó giao cho các người.”

Hai người vui vẻ khắp khởi đi làm việc.

Hôm sau, Văn Đan Khê đang làm cỏ ở sân sau, Bà mối Tiên ăn mặc sặc sỡ tới nhà.

Bà mối vừa nói ra mục đích tới đây, Văn Đan Khê khó tránh khỏi sững sờ, tốc độ của con người này cũng nhanh quá mức cần thiết rồi. Chẳng lẽ đạo này hấn ru rú trong nhà nên đâm quần trí?

Cô ngẫm nghĩ một lát, cổ nhân có vẻ như thích cưới nhanh, chẳng phải tài tử giai nhân mới gặp mặt một lần là đã dặt tay nhau bỏ trốn sao? Vừa nghĩ như thế, cô cũng có thể hiểu được đôi chút, so ra, hai người họ gặp mặt cũng quá nhiều lần rồi.

Bà mối Tiên cầm tiền của người nên phải dặt vàng cho người, thái độ vô cùng chuyên nghiệp, khéo mồm khéo miệng khen Trần Tín lên tận trời. Ai không biết thế nào cũng cho rằng người nọ là nhân vật kiêu hùng anh dũng, túc trí đa mưu, vô địch cái thế hết như câu “Sức dời núi, khí lật trời”. Ngoài mặt Văn Đan Khê nghe rất nghiêm túc, nhưng lòng thì như nổi sóng ba đào.

Theo quan sát mấy ngày nay của cô, tính tình của Trần Tín này có hơi thất thường, có chuyện gì cũng thích giấu trong lòng, ăn nói thì ngang ngược, còn hơi kiêu ngạo, cũng khá có phong thái đại nam tử, lại còn hơi... trẻ con, còn nhiều thứ khác mà tạm thời cô không nói được.

Người như thế tới lui làm bạn cũng chẳng tới nổi nào, nhưng thành bạn đời thì không được. Hơn nữa thời gian họ quen biết nhau ngắn ngủi, chẳng biết gì về nhau. Ở đây không thể so với hiện đại, không hợp nhau thì vỡ một phát là tan. Tới lúc đó hấn không hề hấn gì, còn cô thì không ổn. Cho nên cô phải cẩn thận.

Hơn nữa đối với thứ duyên phận này, cô luôn cho rằng nó không phải thứ tất yếu. Quan điểm ở hiện đại là yêu đương thì có thể tự do, nhưng kết hôn thì nhất định phải cẩn thận. Thà rằng không lấy chồng chứ không thể lấy đại ai cũng được. Ở nhà cô được cha mẹ yêu thương như công chúa, nên không muốn qua nhà khác bị đầy đọa như nô lệ. Dùng lời của mẹ cô thì: “Nếu cô phải hạ thấp bản thân vì một tên cặn bã như con gái của thím Vương hàng xóm, thì đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông hai họ Lưu Văn, có lỗi với người cực khổ mang nặng đẻ đau sinh ra cô.” Cha cô cũng dạy dỗ cô rằng: “Con người có thể trắng tay, nhưng không thể không có danh dự và tự trọng.”

Hơn nữa cô là người coi trọng cha mẹ hơn tất cả. Thời đại học lúc cô nói chuyện với một cậu bạn trai, phát hiện cha cậu ta đối đầu với cha cô. Lúc bạn trai kia nói về cha cô cũng dùng rất nhiều lời phê bình bóng gió, thậm chí còn tự coi mình hơn người mà hỏi cô là giữa cha cô và hấn cô chọn ai. Mặc dù Văn Đan Khê rất thích hấn, nhưng đã thẳng chân sút hấn xa tám trăm dặm.

Ở trong mắt cô không có tên con trai nào có thể sánh với cha. Sau này, cha nói cho hẳn biết, nếu cô quyết tâm, thì kỳ thi toàn quốc hẳn cứ yên tâm lùi xuống vị trí thứ hai đi. Ông làm vậy chỉ vì không muốn để con gái mình chịu ách ức, sợ cô trở thành Vương Bảo Xuyên thôi. Lúc ấy Văn Đan Khê nói: “Làm con gái mà giống như Vương Bảo Xuyên thì thật là khờ không thể tả. Cha mẹ cô thế nào cũng bóp chết cô...”

Bà mối Tiền nói khô cả miệng, cổ họng bốc hỏa. Nhưng nhìn qua cô nương nhà người ta vẫn thanh thản tự tại y như lão tăng nhập định. Khác hẳn những cô nương khác, e thẹn rụt rè, muốn nói lại thôi.

Bà mối Tiền dừng lại rồi hỏi: “Văn cô nương à, cô đã nghĩ xong chưa. Bây giờ huynh tâu cô đã mất cả rồi, cô nên làm chủ cho mình, qua thôn rồi sẽ không còn chỗ trọ đâu.”

Văn Đan Khê cúi đầu, sụp mắt im lặng, lát sau mới hỏi: “Tiền đại nương, đại nương nói lâu như vậy sao không nhắc tới gia đình nhà trai?”

Bà mối Tiền nhất thời câm nín, chuyện này... Nhà trai không nói cho bà biết. Tuy nhiên, xét cho cùng bà mối như bà đã nói tở cho trăm nhà vạn hộ, thế nên mắt vừa xoay vài vòng đã lập tức nảy ra sáng kiến.

Bà nói lấp lửng: “Gia đình của đôi phương khá đơn chiếc, cô gả qua đó không phải sợ cha mẹ chồng làm khó, hay lo cô nhỏ khó tính, cũng không sợ họ hàng tranh giành gia sản. Di nương không có, thông phòng càng miễn bàn. Lão thân ta sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu gặp được một mối nhân duyên tốt như vậy, chà chà...”

“Văn cô nương, cô cứ suy nghĩ thật kỹ đi, bàn bạc với tỷ cô một chút, hai ngày nữa ta sẽ tới nghe câu trả lời.”

Văn Đan Khê ngẩng đầu cười tươi sáng, đáp luôn: “Làm phiền đại nương, ta không cần suy nghĩ mà sẽ trả lời bà ngay lập tức.”